

VOLEIADISSA

III

EL NOSTRE LLOC

Ha estat senzillament deplorable, l'espectacle que s'ens ha ofert gratuïtament d'ençà que tenim en curs la nostra publicació. En referim a les insinuacions que ens han estat fetes en determinat sentit, per atacar en forma violenta els idols caiguts. Confessem, però, que del pas d'aquests anys de dictadura, ens creiem que tothom en servaria una lliçó, i tot altrament, formen encara legió els que creuen que ací no ha passat res. Per a nosaltres això constitueix una mostra.

I tanmateix, no ho podem pas negar, que el que suara ha passat ens és una cruenta lliçó, almenys per aquells qui no tènien una epidermis massa dura. Per tant, nosaltres que creiem haver-ne tret bona part de conseqüències d'aquesta lliçó, pretenim (i pretenim encara) anar a la formació d'un prestigi polític; prestigi que seria la resultant de la valorització de la nostra vàlua i esforç col·lectiu.

En realitat, però, per ço que tenim constatat més amunt, això no sembla pas possible. La concepció política és excel·lentment discordant. Ací, hom concebeix un prestigi polític només que en la defecció d'altri. Prendrà preponderància i obtindrà el relleu necessari aquell qui s'entretengui amb més gràcia i enginy a obstaculitzar la feina, bona o dolenta, del qui no pensi com ell; més ben dit: atacant l'obra del contrari sigui ben feta o no.

Només així hom concebeix una política en la nostra ciutat; una estridència continuada que lllinda amb la més vulgar falta de sentit comú, dona patent de polític. I tanmateix, cal convenir que això és solament obra destructiva i la feina d'un polític, propugni l'idea que es vulgui, és de fer obra constructiva; res més.

ACCIO al llançar-se a la palestra, només va animar-lo el fet de fer obra constructiva. Va creure que cap dels homes que detentaven la direcció política, d'un bandol i de l'altre, de la nostra ciutat, estava autoritzat després d'haver-se sotmés a la dictadura, com van fer-ho indistintament uns i altres. Convençut que així era, va creure i creu encara, que la promoció juvenença d'aquests darrers anys tindria prou empena per trencar motllos vells, representats els quals per personalismes desgraciats que ofeguen materialment la vida ciutadana, i que amb gest sobri i particularment modest, sabria plantar la fita que te de separar definitivament la forma política dels cacicats, que han malmenat el nostre poble, de la forma política liberal i democràtica del poble per el poble.

No obstant, doncs, i haver hagut de presenciar l'espectacle més amunt retret, tan oposat als nostres principis, afermem una vegada més la nostra fe de no cedir a l'impuls d'altri. No; no seguirem el camí que els altres fressin. Volem guanyar-nos un lloc en la vida de la ciutat, es cert; però aquest lloc mai serà obtingut, ho proclamem des d'ara, d'una manera deshonorable; ho serà si per cas, per propi impuls.

A. B.

En el nostre article anterior el calxista ens feia dir: «tots i tothom al·ludien unes responsabilitats...» quan en realitat dela: tots i tothom eludien...

drem demanar i defensar els drets que ens corresponen i deixar d'ésser els paracops de totes les classes socials i els defensors dels nostres propis enemics.

No esperem que els nostres companys ens demanin el nostre apoi; tenim l'experiència necessària i cal que tinguem prou raciocini per a imposar-nos els deures que representen els nostres propis drets.

Aquest és el cooperativisme social. La cooperació ideològica, ja que tota ideologia que no sigui en defensa dels nostres drets, no pot ésser progressiva i per tant debem considerar-la, almenys els proletariats, absurda i retrògrada.

La part del cooperativisme material, que és precisament a la que ens referim i que no ha tingut acceptació a la nostra ciutat, és tant necessària com la cooperació moral.

Una cooperativa ben organitzada i ben dirigida representa, per una família composta únicament de quatre persones, un estalvi mínim de trescentes

pessetes anyals, quina quantitat més una petita quota si fos necessària, podria quedar dipositada per crear el retir obrer de llurs associats que indubtablement seria tota la part treballadora.

És hora ja de que ens despertem i no volguem tenir com a única garantia de tota una vida de treball i privacions, després d'ésser els únics productors i crear per a tota la burocràcia de l'estat, un retir que els permet viure a ells decentment i a nosaltres una vellesa miserable, condemnats a mort per la fam, o amb molta sort, ésser recollits a un asil on sols s'espera la mort per lliurar-se del avorriment i del fàstic de viure.

Més tard, quan tots tinguem la compenetració necessària del què representa el cooperativisme, podrem donar un pas de gegant envers el lema de la veïna república i que tant poc s'adiu avui a les seves normes, perquè el seu lema no és el de una república, és el dels nostres drets.

ANDREU FUSTÉ

Un remei segur per l'estómac: **DIGESTONA CHORRO** Preu 3 ptes.